

Sygn. akt I C 1294/15

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w I Wydziale Cywilnym

w składzie: SSR Adam Mitkiewicz

protokolant: Artur Koczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 roku w Warszawie

z powództwa Agencji(...)

przeciwko M. (...)

o zapłatę

I. Powództwo oddała

II. Zasądza od powoda Agencji (...) na rzecz pozwanego M. (...) kwotę 1.200,00 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

**Sygn. akt I C 1294/15**

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 lutego 2015 roku powód, Agencja (...), zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od m. (...) kwoty 8.028,72 złotych z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 3 maja 2013 roku do dnia zapłaty. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w wyniku prac rozbiórkowych budynku przy ul. (...) (dawniej: (...)) dokonywanych na zlecenie (...) m. (...) D. B. w miesiącu lipcu 2012 roku został uszkodzony wodociąg w wyniku czego doszło do wycieku wody w ilości 700 m<sup>(3)</sup> za kwotę 8.028,72 zł. W związku z tą awarią Agencja (...) wystawiła fakturę obciążeniową na pozwanego, który jako zleceniodawca robót był odpowiedzialny za prowadzenie prac rozbiórkowych (odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 1-12).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2015 roku orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty – k. 19).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 24 kwietnia 2015 roku pozwany, m. (...), zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że doszło do wycieku wody w wyniku awarii sieci wodociągowej, która została niezwłocznie usunięta przez wykonawcę robót. Podniósł jednak, że powód nie wykazał, że jest właścicielem instalacji wodociągowej na terenie prowadzonych robót rozbiórkowych. Ponadto nie udowodnił poniesionej szkody i jej wysokości (sprzeciw od nakazu zapłaty z załącznikami – k. 25-32).

W piśmie z dnia 1 czerwca 2015 roku powód wskazał, że wysokość roszczenia została określona na podstawie różnicy wynikającej z faktury MPWiK za zużycie wody według odczytu w lipcu 2012 roku i miesięcznego zużycia wody wyliczonego na podstawie odczytów z poprzedniego miesiąca 2012 roku, wykazanego w fakturze MPWiK. A zatem podstawą wyliczeń były dane z wodomierza głównego wody i podliczników indywidualnych (pismo – k. 40-41).

W dalszym toku procesu strony pottrzymały swoje stanowiska.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W budynku przy ul. (...) (dawniej (...)), będącego w użytkowaniu Agencji (...) w W., wykonywane były prace rozbiórkowe na zlecenie m. (...) D. B.. W trakcie wykonywania prac w dniu 3 lipca 2012 roku doszło do awarii w postaci uszkodzenia wodociągu, w wyniku czego nastąpił wyciek wody. Przed tym zdarzeniem m. (...) zwracało się do Agencji (...), pismami z dnia 25 maja 2010 roku, 24 czerwca 2010 roku oraz 3 lipca 2012 roku, z prośbą o odłączenie instalacji wodociągowej od przedmiotowego budynku w celu zapobieżenia awariom i zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom budynku. W piśmie zaś z dnia 10 września 2010 roku Agencja skierowała do m. (...) Zastępcy Burmistrza pytanie o stan własności instalacji wodociągowej. W dniu 13 lipca 2012 roku Agencja (...) w W. wyraziła zgodę na odłączenie mediów dostarczanych przez Agencję do budynków przy ul. (...) należących do D. B. (okoliczność bezsporna, notatka służbowa – k. 12, pismo – k. 28-28v, pismo – k. 29-29v, pismo – k. 30-30v, pismo – k. 42, pismo – k. 43, pismo – k. 49).

W związku z powyższym Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji w m. (...) z siedzibą w W. obciążyło Agencję (...) w W. kosztami zwiększonego zużycia wody, wystawiając fakturę VAT nr (...) na kwotę 27.997,30 zł. W fakturze wskazano, że odczyt nastąpił w dniu 3 lipca 2012 roku, nie wiadomo jednak czy przed czy też po wystąpieniu wycieku wody. Od dnia 4 lipca 2012 roku do dnia 2 sierpnia 2012 roku nastąpiło zużycie wody w wielkości 2.441 m<sup>(3)</sup>. Cena za dostarczenie wody wynosiła 4,20 zł/m<sup>(3)</sup>, zaś za odprowadzanie ścieków – 6,42 zł/m<sup>(3)</sup> (umowa – k. 44-48v, faktura – k. 55).

Agencja (...) w W. oszacowała, że w wyniku przedmiotowej awarii instalacji wodociągowej, spowodowanej przez osoby, którymi posługiwało się m. (...), nastąpiło zużycie wody w ilości 700 m<sup>(3)</sup> (rozliczenie – k. 55v-56v).

Uznając, że za większe zużycie wody, wynikające z wycieku wody w ilości oszacowanej przez Agencję 700 m<sup>(3)</sup>, odpowiedzialność ponosi m. (...), Agencja wystawiła w dniu 18 kwietnia 2013 roku wobec niej fakturę nr (...) na kwotę 8.028,72 zł z terminem płatności do dnia 2 maja 2013 roku, określając cenę zużycia za 1 m<sup>(3)</sup> na kwotę 10,62 zł. Przy piśmie z dnia 25 kwietnia 2013 roku m.st. W. zwróciło Agencji (...) przedmiotową fakturę VAT, wskazując na brak podstaw do jej wystawienia. W piśmie z dnia 11 września 2013 roku skierowanym do m. (...) – zastępcy Burmistrza D. B., Agencja po wyjaśnieniu swego stanowiska w sprawie wezwała m. (...) do zapłaty powyższej kwoty. Pismem z dnia 2 czerwca 2014 roku Agencja (...) w W. wezwała ostatecznie m. (...) do zapłaty powyższej należności w terminie 7 dni (faktura – k. 9, pismo – k. 10-11, wezwanie – k. 8, pismo – k. 31-31v).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie odpisów dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy stan faktyczny z nich wynikający nie był sporny.

Sąd oddalił wniosek powoda, złożony przez jego pełnomocnika na rozprawie w dniu 1 czerwca 2015 roku, o wyznaczenie siedmiodniowego terminu na uzupełnienie złożonych faktur z uwagi na jego spóźniony charakter oraz niesprecyzowaną formę. Uwzględnienie bowiem tego wniosku spowodowałoby przedłużenie postępowania. Gdyby Sąd uwzględnił wniosek, zaistniałaby konieczność odroczenia rozprawy. Tym bardziej, że powód był zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, powinien już na wcześniejszym etapie procesu przedłożyć wszystkie dowody zmierzające do wykazania roszczenia. Co więcej wniosek pełnomocnika powoda był nieprecyzyjny i jako taki niemożliwy do uwzględnienia. Pełnomocnik powoda nie wskazał bowiem jakie faktury zamierza uzupełnić, a także na jaką okoliczność miałyby być one złożone.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia w dniu 3 lipca 2012 roku awarii w pobliżu budynku przy ul. (...) (dawniej (...)) w W., w postaci uszkodzenia wodociągu, w wyniku czego nastąpił wyciek wody. Poza sporem było również, że sprawcą przedmiotowego uszkodzenia był zleceniobiorca m. (...), który dokonywał w tym czasie rozbiórki budynku.

Powód w niniejszym procesie dochodził zapłaty od pozwanego zapłaty kwoty 8.028,72 zł, tytułem odszkodowania za szkodę powstałą w jego majątku na skutek konieczności zapłaty na rzecz MPWiK kwoty wynikającej ze zwiększonego zużycia wody w okresie od 4 lipca 2012 roku do 2 sierpnia 2012 roku, na skutek wycieku wody, za który odpowiedzialność ponosi pozwany. Zdaniem powoda wyciek wody spowodował większe jej zużycie w porównaniu do miesiąca poprzedniego w ilości 700 m<sup>3</sup>.

Pozwany zaś wnosił o oddalenie powództwa, stojąc na stanowisku, że jest ono niewykazane zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Nie kwestionował jednak swojej odpowiedzialności z tytułu uszkodzenia wodociągu. Ponośił bowiem odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez podmiot, któremu powierzył wykonanie robót związanych z rozbiórką budynku (art. 429 k.c.).

Roszczenie powoda znajduje swoją podstawę w treści art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Przedmiotowy artykuł normuje zasadę odpowiedzialności opartą na winie sprawcy szkody. Za szkodę odpowiada osoba, której zawinione zachowanie jest źródłem powstania szkody. Zachowaniem sprawcy jest zarówno działanie jak i zaniechanie. Przesłankami, których łączne istnienie jest niezbędne do orzeczenia odszkodowania z tytułu deliktu są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oraz wykazanie związku przyczynowego pomiędzy poniesioną szkodą, a konkretnym zdarzeniem. Zgodnie z ogólnymi regułami dowodowymi (art. 6 k.c.) ciężar dowodu co do wszystkich przesłanek odpowiedzialności spoczywa na powodzie. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia. Jak wynika z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. Przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkoda nie wyrządzono.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że w wyniku prac związanych z rozbiórką budynku, będącego w dyspozycji Agencji (...) doszło do uszkodzenia instalacji wodociągowej, co skutkowało wyciekiem wody. Bez wątpliwości odpowiedzialność za powyższe ponosi pozwany. W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że po stronie powoda powstała również w związku z powyższym szkoda. Szkodą było uszczuplenie majątku powoda w związku z koniecznością uiszczenia zapłaty na rzecz dostawcy wody - Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji w m. (...). z siedzibą w W. - za zwiększone zużycie wody wobec zaistniałego wycieku wody.

Zdaniem Sądu powód jednak nie wykazał ile wody wyciekło w związku z uszkodzeniem instalacji wodociągowej. Wskazana w dokumencie prywatnym (art. 245 k.p.c.) o nazwie „rozliczenie wody i odprowadzanie ścieków (...) za okres lipiec 2012” ilość zużycia 700 m<sup>3</sup> jest tylko twierdzeniem powoda, nie potwierdzonym żadnymi dokumentami źródłowymi. Na podstawie tego dokumentu nie da się zweryfikować wielkości wycieku wody, ponieważ jak wskazano w „rozliczeniu” wodę zużywała nie tylko Agencja ale również najemcy. Nie jest wykluczone, że większa ilość wody w tym okresie została zużyta przez osoby korzystające z wody. Wskazane zaś odczyty z poszczególnych lokali nie zawierały nawet dat ich dokonania według stanu poprzedniego i stanu obecnego. Niektóre zaś lokale objęte były ryczałtem. Nawet zsumowanie wszystkich pozycji zawartych w „rozliczeniu” dotyczących wielkości zużycia wody nie daje łącznie

wartości 2.441 m<sup>3</sup>, wskazanej w fakturze VAT nr (...). Powoduje to, że twierdzenia powoda zawarte w przedmiotowym dokumencie stają się niewiarygodne i nieweryfikowalne.

Ponadto zważyć należy, że z faktury VAT nr (...) wynika, że odczyt został dokonany w dniu 3 lipca 2012 roku, tj. w dniu awarii, jednakże nie wiadomo jaka była godzina dokonanie odczytu, czy nastąpił on po uszkodzeniu wodociągu czy też przed. Co więcej powód wskazywał, że wysokością szkody jest różnica pomiędzy miesięcznym zużyciem wody za miesiąc czerwiec 2012 roku a zużyciem wody w miesiącu, w którym doszło do awarii, tj. lipcu 2012 roku. Jednakże powód nie udowodnił jakie było zużycie wody w miesiącu czerwcu 2012 roku, wobec czego nie da się zweryfikować jego wyliczeń odnośnie odszkodowania. W ocenie Sądu powód powinien wskazać jaki był odczyt zużycia wody za okres poprzedni, tj. od początku czerwca 2012 roku do końca czerwca 2012 roku, tak żeby była możliwość zweryfikowania czy faktycznie wystąpiła tak znaczna różnica tego zużycia względem miesiąca lipca 2012 roku. Powód nie przedłożył ani faktury VAT, ani rozliczenia zużycia wody za miesiąc czerwiec 2012 roku. Wniosek pełnomocnika powoda o wyznaczenie terminu na uzupełnienie faktur, złożony prawdopodobnie w celu złożenia faktury za czerwiec 2012 roku, został oddalony wobec spóźnionego charakteru oraz niesprecyzowanej formy. Rzeczą Sądu nie jest bowiem zarządzanie dochodzeń w celu wyjaśnienia istotnych dla sprawy okoliczności. Jest to rola stron, które w niniejszym postępowaniu zastępowane były przez profesjonalnych pełnomocników. Powód już na etapie wniesienia pozwu powinien przedstawić dowody pozwalające na weryfikację jego twierdzeń.

Ponadto powód nie wykazał zasadności obciążenia pozwanego za wyciek wody stawką 10,62 zł za 1 m<sup>3</sup>. Jak wynika z faktury wystawionej przez MPWiK cena za dostarczenie wody wynosiła 4,20 zł/m<sup>3</sup>, zaś za odprowadzania ścieków – 6,42 zł/m<sup>3</sup>. Nawet jakby przyjąć, że woda, uległa wyciekowi w ilości 700 m<sup>3</sup> i została wchłonięta w glebę, to nie ma uzasadnienia do domagania się odszkodowania za odprowadzenie tej ponieważ faktycznie woda ta nie została odprowadzona w formie ścieków tym samym powód nie powinien płacić za jej odprowadzenie.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, że powód nie wykazał, że jest właścicielem instalacji wodociągowej na terenie prowadzonych robót rozbiórkowych, Sąd zważył, że był on nieistotny w niniejszej sprawie. Co więcej powód sam przyznał, że nie jest właścicielem. Własność instalacji nie wpływała na możliwość dochodzenia odszkodowania w związku z zapłatą na rzecz dostawcy wody za dostawę.

W odniesieniu do powyższego Sąd zważył, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do treści art. 3 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Przepis art. 232 k.p.c. stanowi natomiast, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Powyżej powołane przepisy statuują jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego, jaką jest zasada kontrydiktoryjności. Zgodnie z jej założeniem, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, zaś Sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UN 244/98, OSNP 1999/20/662). Rola Sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążących na stronach (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 czerwca 2009 r. (sygn. akt IV CSK 71/09) przedstawienie przez stronę dowodu w celu wykazania określonych twierdzeń o faktach, z których wywodzi ona korzystne dla siebie skutki, nie jest jej prawem czy obowiązkiem procesowym, lecz ciężarem procesowym, wynikającym i zagwarantowanym przepisami prawa, przede wszystkim w jej własnym interesie. To interes strony, jakim jest wygranie procesu, nakazuje jej podjąć wszelkie możliwe czynności procesowe w celu udowodnienia przedstawionych twierdzeń o faktach; strony nie można zmusić do ich podjęcia. O tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym procesie decydują przede wszystkim przedmiot sporu, prawo materialne regulujące określone stosunki prawne i prawo procesowe, normujące zasady postępowania dowodowego.

W ocenie Sądu powód wobec przytoczonych wyżej okoliczności nie sprostał powyższemu ciężarowi i nie udowodnił swojego roszczenia co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 6 k.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu, zawarte w punkcie 2 wyroku, oparto na przepisie art. 98 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tą regulacją strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który to w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony przez pełnomocnika pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty. Stroną, która wygrała proces jest pozwany, a kosztem procesu przez niego poniesionym jest wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 1.200,00 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

## ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.